

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เน้นกระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่ต้องดำเนินการด้วยเทคนิค วิธีการที่หลากหลาย เพื่อให้สามารถวัดและประเมินผลผู้เรียนได้อย่างรอบด้าน ทั้งนี้ต้องสอดคล้อง และครอบคลุมมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่กำหนดในหลักสูตร โดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ การร่วม กิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละ ระดับและรูปแบบการศึกษา ซึ่งการประเมินผลการเรียนรู้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงพัฒนาผู้เรียน พัฒนาการจัดการเรียนรู้และตัดสินผลการเรียน (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช, 2551) โดยการประเมินผลการเรียนรู้สามารถทำได้ทุกขั้นตอนตั้งแต่เริ่มเรียน ระหว่าง เรียน และหลังการเรียน การประเมินตั้งแต่เริ่มเรียนเป็นการประเมินเพื่อจัดตำแหน่ง (placement evaluation) การประเมินระหว่างเรียนทำหน้าที่ในการประเมินความก้าวหน้า (formative evaluation) และหลังการเรียนเป็นการประเมินสรุปรวม (summative evaluation) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2548) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ให้ความสำคัญกับการประเมินความก้าวหน้าซึ่งเห็นได้จากการประเมินระหว่างเรียนมีสัดส่วนมากกว่าการ ประเมินสรุปรวม

การประเมินความก้าวหน้าเป็นการประเมินพัฒนาการของผู้เรียนเพื่อใช้ในการปรับปรุง การเรียนการสอน (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2548) และเป็นการประเมินที่ออกแบบมาเพื่อให้ข้อมูล ย้อนกลับที่มีคุณค่าและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียน (Black and William, 1998 cited in Gielen, Peeters, Dochy, Onghena and Struyven, 2010) ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ที่ผู้เรียน ได้รับส่งผลให้สามารถกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนสามารถทราบว่าตนเองมี ความรู้ ความสามารถหรือทักษะต่าง ๆ อยู่ในระดับใด มีจุดเด่น จุดด้อย อะไรเพื่อเป็นการ เสริมแรงการเรียนรู้หรือนำไปปรับปรุงแก้ไขผลงานของตนเองขึ้นต่อไป ส่งผลให้การเรียนของ ตนเองดีขึ้น (Bloom, 1987 อ้างถึงในสุชาติา โรจนาศัย, 2548) การประเมินผลร่วมกับการให้ข้อมูล ย้อนกลับจึงเป็นแนวทางที่ควรคำนึงในการประเมินผลผู้เรียน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ ดียิ่งขึ้น

การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นวิธีการหนึ่งของการประเมินความก้าวหน้า Narciss (2008 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) ได้นิยามการให้ข้อมูลย้อนกลับว่าเป็นสารสนเทศทั้งหมดที่ผู้เรียนได้รับหลังจากตอบ เพื่อแจ้งให้กับผู้เรียนทราบระดับการเรียนรู้และทักษะที่แท้จริง Mory (2003 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถสนับสนุนการเรียนรู้ได้ 4 มุมมอง (1) ข้อมูลย้อนกลับสามารถนำมาพิจารณาเพื่อเป็นแรงกระตุ้นในการตอบหรือเพิ่มความถูกต้องยิ่งขึ้น (2) ข้อมูลย้อนกลับถือเป็นการเสริมแรงโดยอัตโนมัติที่มีความสัมพันธ์เบื้องต้นกับการตอบ (เน้นความถูกต้อง) (3) ข้อมูลย้อนกลับเป็นสารสนเทศที่ผู้เรียนใช้เป็นเหตุผลประกอบในการเปลี่ยนการตอบครั้งแรก (เน้นกับการตอบที่ผิด) (4) การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นโครงสร้างที่สามารถช่วยผู้เรียนในการสร้างเทคนิคและวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจะมีความแตกต่างกันระหว่าง ข้อมูลย้อนกลับจากภายนอก ซึ่งหมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูหรือเพื่อน และข้อมูลย้อนกลับจากภายใน คือ ข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากตัวผู้เรียนเอง (Bangert-Drowns et al., 1991; Kluger and DeNisi, 1996 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบการพูด (oral feedback) และการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบการเขียน (written feedback) (Rollinson, 2005)

Keh (1996 cited in Wanchid, 2007) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (peer feedback) มีหลายชื่อ ได้แก่ การตอบสนองโดยเพื่อน (peer response) การแก้ไขโดยเพื่อน (peer editing) การวิจารณ์โดยเพื่อน (peer critiquing) และการประเมินโดยเพื่อน (peer evaluation) ซึ่งแต่ละชื่อจะมีจุดเน้นในการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกัน ถึงจะใช้ในความหมายใดก็ตาม การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนก็สามารถสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยใช้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนเป็นสื่อในการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนกับเกณฑ์ ซึ่งจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน และข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุง (Falchikov, 1996 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) นอกจากนี้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน (Falchikov, 2001 cited in Liu and Carless, 2006; Li, Liu and Steckelberg, 2009) โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเพื่อนที่เป็นผู้ประเมินจะได้รับประโยชน์โดยตรงจากการได้เห็นตัวอย่างหรือแนวทางของผู้อื่น และจากการได้วิเคราะห์งานเพื่อนกับเกณฑ์หรือมาตรฐานที่ต้องประเมิน (Topping, 1998) ซึ่งการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการได้รับการประเมินหรือข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนเพียงอย่างเดียว แต่เกิดขึ้นจากกระบวนการซ้ำ ๆ ในการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ส่งผลสะท้อนมายังผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับในการตรวจสอบตนเอง (Liu and Carless, 2006)

ปัจจุบันการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน (Kamimura, 2006; Cho and Schonn, 2007; Nelson, 2009; Ting and Qian, 2010) ไม่ว่าจะเป็นการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ กรณีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 และกรณีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 (Rollinson, 2005; Kamimura, 2006) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนส่งผลให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่สามารถสนับสนุนการรับรู้ของผู้เรียนจากการอ่านและจากกิจกรรมการเขียนเพื่อสื่อสารระหว่างผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับกับผู้รับข้อมูลย้อนกลับ (Elbow, 1981 cited in Kamimura, 2006) และผลสะท้อนกลับทางบวกจากการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนและการปรับปรุงแก้ไขแบบมีส่วนร่วมระหว่างเพื่อนส่งผลให้คุณภาพการเขียนดีขึ้น (Crinon and Malin, 2010) ซึ่งสอดคล้องกับ Mendonca และ Johnson (1994 cited in Yang, 2011) พบว่า ผู้เรียนจะใช้เวลาในการทบทวนการเขียนให้ดีกว่าก่อนให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนยังสามารถเพิ่มความตั้งใจในการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีขึ้น (Cole, 1991; Pope, 2005 cited in Gielen, Top, Dochy, and Onghena, 2010) และลดความวิตกกังวลในการเขียนของผู้เรียนได้อีกด้วย (Atay, 2007) นอกจากนี้ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนไม่เพียงเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนการเขียน เนื่องจากห้องเรียนใหญ่ ผู้เรียนมีจำนวนมากและครูมีภาระงานสอนมาก ส่งผลให้ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับครูที่จะให้ข้อมูลย้อนกลับงานของผู้เรียนทุกชิ้นเพราะต้องใช้เวลามากและต้องมีความพยายามในการตรวจให้เสร็จ (Wanchid, 2007; Cho and Schunn, 2007; Lee, 2007) ซึ่งโดยส่วนใหญ่ครูมักจะให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทั่ว ๆ ไป ซึ่งเป็นข้อมูลย้อนกลับทางบวก เช่น ดีมาก ทำดีแล้ว คุณสามารถทำได้ดีกว่านี้ (Ferris et al., 1997 cited in Yang, 2011)

การพัฒนาทักษะการเขียนเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับผู้เรียน เพราะการเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานจากการฟัง การพูด และการอ่านเพื่อรวบรวมข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ แล้วเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นงานเขียน นอกจากนี้การเขียนต้องอาศัยความสามารถในการรวบรวมข้อมูล การลำดับความคิด และการใช้ภาษา รวมทั้งความสามารถในการสื่อสารความคิดไปยังผู้อื่นด้วย ดังนั้นในบรรดาทักษะทั้ง 4 ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะการเขียนจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนและยุ่งยากมากที่สุด (สุจริต เพียรชอบ, 2539) สอดคล้องกับ Vera, Kvan, West, และ Lai (1998 cite in Cho and Schunn, 2007) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการเขียนจึงเป็นสิ่งสำคัญและต้องตระหนักเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบว่า ผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีข้อบกพร่องทางการเขียนหลายด้าน ดังงานวิจัยของ ภาสพงศ ฝิวพอใช้ (2549) พบว่า การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวมีความบกพร่องด้านการสะกดคำ มากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริระ สมนาม (2550) พบว่าข้อผิดพลาดในระดับการแต่งประโยค ซึ่ง พบจำนวน 221 รายการ รองลงมาได้แก่ ข้อผิดพลาดในระดับคำ ซึ่งพบจำนวน 125 รายการ นอกจากนี้เป็นข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ และข้อผิดพลาดในระดับความหมาย จำนวน 113 รายการ และ 103 รายการ ตามลำดับ นอกจากนี้งานวิจัยของ ฟาน จงบินห์ (2552) และ สุรียวีวรรณ เสถียรสุคนธ์ (2552) พบสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองบกพร่องทางการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การไม่รู้หลักภาษาดีพอ การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การไม่รู้ ความหมายของคำ การเขียนตามการออกเสียง อิทธิพลของภาษาแม่ และความแตกต่างทางด้าน โครงสร้างภาษา

บริบทของสามจังหวัดชายแดนใต้หรือพื้นที่ในเขตชายแดนของประเทศไทยที่ประชาชน ส่วนใหญ่มักจะใช้ภาษาท้องถิ่นเป็นภาษาหลัก ภาษาไทยจึงเป็นภาษาที่สองที่ได้รับการเรียนรู้เมื่อ เข้ารับการศึกษาระดับพื้นฐาน ซึ่งทำให้พบว่าการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนมีข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ มาก ที่เห็นได้จากการศึกษาของ อ่ำไพ กิมแหลม (2528) เรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการ เขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2 พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนของเด็กไทยมุสลิมส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการความหมายของคำ การเว้นวรรคตอน และโครงสร้างของประโยคเป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ พะยอม ทนมี (2541) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิค นราธิวาส ได้แก่ การใช้คำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้รูปแบบการเขียน การใช้ถ้อยคำและ ลำนวนและการใช้โครงสร้างของประโยค ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าทักษะการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษา มาลายูเป็นภาษาหลัก หรือกล่าวได้ว่าเป็นผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองยังคงมีปัญหาเรื่อง การเขียนแม้จะเข้าสู่ระดับมหาวิทยาลัยแล้วก็ตาม ซึ่งตรงข้ามกับผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษา หลัก เพราะเมื่อเข้าสู่มหาวิทยาลัยทักษะการเขียนดีขึ้น พบข้อบกพร่องในการเขียนน้อย ดัง งานวิจัยของ กวรรรณ พินเนศวร (2553) ที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยในการเขียนของ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ พบว่า ข้อผิดพลาดในการ ใช้ภาษาไทยในการเขียนบทความโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย นอกจากนี้โรงเรียนในสามจังหวัด ชายแดนภาคใต้ ขาดครูที่จบตรงสาขา หากมีครูที่จบตรงสาขา ส่งผลให้ครูมีภาระงานสอนมากใน

การสอนรายวิชานั้น ๆ เช่นเดียวกับรายวิชาภาษาไทยหรือการเขียนภาษาไทย ส่งผลให้ครูมีเวลาไม่เพียงพอที่จะให้ความสำคัญกับผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนต่ำ นอกจากนี้ผลจากการสัมภาษณ์ครูในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้พบว่า จำนวนผู้เรียนในแต่ละห้องมีจำนวนมาก โดยเฉพาะประมาณห้องละ 50 คน ซึ่งมากกว่าที่เกณฑ์กำหนด คือ จำนวนผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา รับได้ห้อง 40 คน หากจำเป็นรับได้ไม่เกินห้องละ 50 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2) การมีจำนวนผู้เรียนมาก ส่งผลให้ครูไม่มีเวลาเพียงพอหรือต้องใช้เวลามากในการตรวจและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนได้อย่างละเอียด ซึ่งสอดคล้องกับ Wanchid, 2007; Cho และ Schunn, 2007; Lee, 2007 ที่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้แล้วข้างต้น การนำเพื่อนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลย้อนกลับ จึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับอย่างละเอียด และมีความหลากหลาย (กรณีที่ใช้เพื่อนหลายคน)

จากสภาพปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเป็นเช่นนี้ การพัฒนาทักษะการเขียนสำหรับผู้เรียนเหล่านี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ และการใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียนจึงเป็นวิธีการหนึ่งที่น่าสนใจ ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ พบวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหลากหลาย ดังเช่น งานวิจัยของ Wanchid (2007) ได้ศึกษาวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน 3 วิธี ได้แก่ 1) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบการเขียนโดยวิธีการใช้กระดาษ (paper pencil) 2) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบการเขียนโดยใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail peer feedback) และ 3) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบการเขียนโดยใช้กระดานสนทนา (Web board peer feedback) Gielen, Peeters et al (2010) ได้ศึกษาวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน 2 วิธี ได้แก่ 1) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการเรียนรู้โดยมีลักษณะที่แน่นอนของเนื้อหาในการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2) เครื่องมือที่มีความเฉพาะเจาะจงในการสนับสนุนการให้ข้อมูลย้อนกลับ Gielen, Top et al (2010) ได้เปรียบเทียบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนและครูและแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับที่หลากหลายในหลักสูตรการเขียนของโรงเรียน ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนด้วยวิธีใดก็ส่งผลให้พัฒนาการทางการเขียนดีขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่มีความเหมาะสมกับบริบทในพื้นที่ชายแดนของประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการใช้พัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยต่อไป โดยมีคำถามวิจัยดังนี้

คำถามวิจัย

1. รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยควรมีลักษณะอย่างไร
2. พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
4. ประสิทธิภาพของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
2. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ
3. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน
4. เพื่อประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

สมมติฐานการวิจัย

1. รุ่งทิพย์ วัฒนเสน (2543) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการแก้ไขงานเขียนภาษาไทยของกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้งานเขียนโดยเพื่อน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือได้รับการตรวจแก้งานเขียนโดยครู 2) ความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของผู้เรียนที่ได้รับการตรวจแก้งานเขียนโดยเพื่อน

สูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการปรับแก้งานเขียนด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานสำหรับขั้นตอนของการทดลองใช้รูปแบบได้ว่า

กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีพัฒนาการทางการเขียนสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ

2. จากการศึกษางานวิจัยของ Gielen, Top et al (2010) เรื่องการพัฒนาประสิทธิภาพของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสำหรับการเรียนรู้ พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถทางการเขียนเพิ่มขึ้น เมื่อได้รับข้อเสนอแนะแบบตติลนค่า (justified) แต่จะมีอิทธิพลลดน้อยลงสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถก่อนเรียนสูง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานสำหรับขั้นตอนการทดลองใช้รูปแบบของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ว่า

เมื่อเปรียบเทียบผู้เรียนแต่ละระดับความสามารถในกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการเขียนไม่สูงน่าจะมีพัฒนาการทางการเขียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเขียนอยู่ในระดับสูง

ขอบเขตของการวิจัย

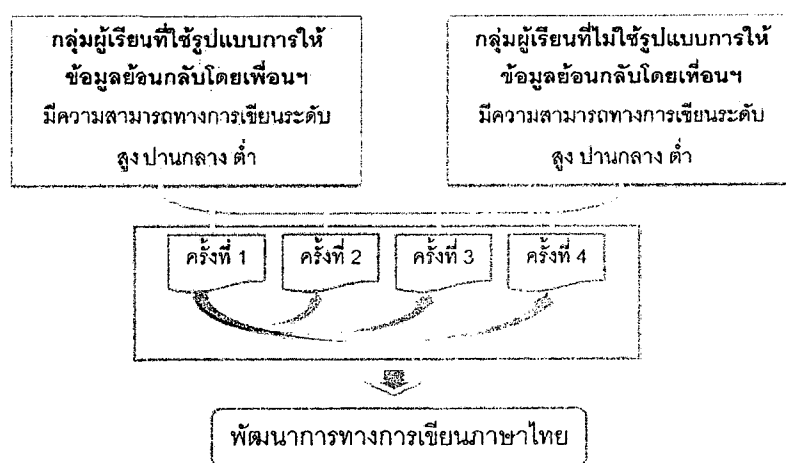
การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาและพัฒนาารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยแบ่งวิธีการพัฒนารูปแบบเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ระยะที่ 2 การทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และระยะที่ 3 การประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ซึ่งในขั้นตอนการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยกึ่งทดลอง โดยนำไปใช้กับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนที่มีผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองทั้งชั้นเรียน ใน 3 จังหวัดชายแดนใต้

การประเมินผลการเขียนใช้เกณฑ์การประเมิน 5 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านการนำเสนอเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางการเขียน โดยรูปแบบการเขียนภาษาไทยขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนในช่วงเก็บข้อมูลวิจัย ในการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบพัฒนาการระหว่างผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ผู้เรียนถูกจำแนกออกเป็น 3 กลุ่มระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถทางการเขียนภาษาไทยแตกต่างกัน ได้แก่ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ โดยทำการเก็บข้อมูล 4 ครั้ง ซึ่งหัวข้องานเขียนที่ครูมอบหมายให้

ผู้เรียนเขียนแต่ละครั้งจะแตกต่างกัน แต่มีระดับความยากง่ายใกล้เคียงกัน และสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนการสอนในภาคการศึกษาที่ทำการเก็บข้อมูล นั่นคือ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2555

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากแนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน แล้วนำรูปแบบที่ได้ไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลอง โดยกลุ่มทดลองจะใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน และกลุ่มควบคุมไม่ใช้รูปแบบฯ ซึ่งทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้แบ่งผู้เรียนเป็น 3 กลุ่มตามระดับความสามารถที่แตกต่างกัน ระหว่าง กลุ่มสูง ปานกลาง และต่ำ แล้วดูผลที่ได้ในการพัฒนาทักษะการเขียน แสดงดังภาพ 1.1

ภาพ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การให้ข้อมูลที่เป็นการแสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ วิพากษ์วิจารณ์ และแก้ไขข้อบกพร่อง ที่สะท้อนผลงานว่าเป็นอย่างไร อาจเป็นการเสริมแรงหรือบอกให้ผู้เรียนปรับปรุงแก้ไขซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการเขียนไปในทิศทางบวก

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน หมายถึง วิธีการหรือแนวทางที่ให้ผู้เรียนให้ข้อมูลที่เป็นการแสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ วิพากษ์วิจารณ์ และแก้ไขข้อบกพร่อง ที่สะท้อนผลงานเขียนของเพื่อน โดยใช้แบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

การเขียนภาษาไทย หมายถึง การเขียนความเรียงประเภทต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนการสอนในช่วงการทำการวิจัย ซึ่งในช่วงการวิจัยครั้งนี้ใช้การเขียนเรียงความ

ผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หมายถึง ผู้เรียนที่มีพื้นฐานที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่หรือภาษาหลัก แต่ต้องเรียนภาษาไทยโดยผ่านกระบวนการเรียนการสอนที่โรงเรียน

ทักษะการเขียน หมายถึง ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดและประสบการณ์ โดยอาศัยความสามารถในการใช้ถ้อยคำ วลี และประโยคต่าง ๆ เพื่อนำมาเขียนเรียงเรียงเป็นข้อความให้สื่อความหมายชัดเจน โดยอาศัยองค์ประกอบในการเขียน 5 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา

พัฒนาการทางการเขียน หมายถึง ผลที่ได้จากการคำนวณคะแนนพัฒนาการด้วยวิธีวัดคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ โดยมีสูตรคำนวณ คือ

$$DS = \left(\frac{Y - X}{F - X} \right) \times 100$$

เมื่อ F คือคะแนนเต็ม X คือคะแนนที่ได้จากการประเมินผลงานครั้งแรก และ Y คือคะแนนที่ได้จากการประเมินครั้งถัดไป

ประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน หมายถึง ระดับการบรรลุผลตามเป้าหมายของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ซึ่งพิจารณาจาก 1) คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ 2) ทศนคติของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ 3) ศึกษาความเป็นไปได้ทางด้าน การปฏิบัติในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้ และการยอมรับ โดยการสัมภาษณ์ครูและผู้เรียน

ผู้เรียน หมายถึง ผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2. ได้สารสนเทศในการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นทางเลือกในการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน และสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการเขียน

3. ได้สารสนเทศสำหรับครูที่สอนในการจัดการเรียนการสอนผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในการเขียนภาษาไทย